hvis Draaberne ej trilled' over dem
saa tungt, at de blev ved at være tørre.
Mit Sind er fuldt af Mismod og af Uro.
Mon vel Pygmalion kendte denne Tvivl?
Mon da for første Gang det haarde Marmor
blev blødt og smidigt i hans varme Favntag
og gløded' gennem Kulden mod hans Mund,
mon da han frygted', Sanserne bedrog ham?
— O, nej han elskede, og den som elsker
formaar at tro paa det umulige!" — — —

Men hun kan ikke saaledes elske et Værk, hun selv har frembragt. da dog intet af dem alle er blevet det, hun vilde. Den Beundring og Berømmelse, hendes sidste Bog indbringer, forøger kun den smertelige Følelse af Ensomhed; hun tilstaar:

„At det kan skære i en Kvindes Hjærte
at sidde ved en ensom Arnes Ild
den lange Vinteraften og at høre
Nationer i det fjerne prise hende,
ak, altfor, altfor fjernt! — lovprise netop
den Kvindehjertets dybe, stærke Ild,
der aldrig steg saa mægtig i en Digtning,
hvis ej den ogsaa var til Stede paa
den Læbe, ingen kysser, i det Øje,
som Taarer altid blinker i, fordi
ej nogen spørger, hvorfor det er vaadt.
En Mand har engang sagt: Berømmelse
er netop Kærlighed, men derpaa kunde
jeg svare med en Kvindes Paradoks,
at alles Kærlighed er intet, intet!
imod et enkelts Hjærtes Kærlighed.
Kan sultne Børn vel mættes med et Løfte
om mange Agres Høst engang i Tiden?
Ak, ligesaa med os, vi hungrer ofte
midt i Berømmelsen, det kan ej nægtes.

Men det er usselt! Græde som et Barn
og klage, suge Fingrene af Sult!
Hvem har vel her paa Jorden, hvor vi sattes